

ROŠTÁK FERDA

Jednou v jednom měsíčku šel velký rošťák, jmenoval se Ferda. Bydlel blízko hasičské zsanice v nejvyšším patře paneláku. Čsáci se před ním schovávali, prosoše pomích střílel prachem, psi se ho báli, prosoše po nich házel pesantý a kočky před ním usíkaly, prosoše je sahál za ocas. Spolušáčky sahál za vlasy, a když někomu do pokoje velkou rychlostí vlezl balón a rozbil jim okno, sah si řekli, že so zase byl sen rošťáka Ferdá. A vrchol jeho rošťáren bylo, že když rodiče šli do školy na třídní schůzky, (škola byla jen o pár bloků vedle) sah samčil dveře, a rodiče ho museli dvě hodiny prosit, aby jim otevřel dveře.

Jednou si chtěli rodiče vyjet na večeri a domlouvali Ferdovi, aby zase neudělal nějakou rošťárnu. Ferda jim sliboval, že nic neudělá a že se s nikým slobis nebude. Ale jak uslyšel před domem zabouchnutá dveří aha, sah se rozatavoval, běžel do kuchyně a udělal si popcorn. Plánoval si pusit honor a udělat si dobrou večeri. Vyntal z mrazáku slaninu a dal ji na pánevku. Dal sam pořádně hodně oleje, by so bylo rychle udělané. Mezisim než se slaniny usmažily sah si šel pusit senfilm. Vybral si jeden od 15+, a slaniny se dál smažily bez dozoru. Looona když vrah v televizi chěl někoho zabít, sah Ferda uslyšel v kuchyni jak sam někdo syčí, stejně jako vrah ve filmu! A ještě k tomu ho visel v zasedle! A kolem něj byli ještě oranžovi

duchové! Ferdu napadlo, že jsou ^{so} duchové s ohně, proto
běžel do koupelny pro kbel s vodou. Napustil ho
a vylil ho na duchy. Ty so asi hodně naškvalo a
sápali se na něj, až přes ně vrak nebyl vidět. Vzal
šidli a hodil jí na ně. Potom druhou, třetí, čtvrtou, ale
duchové ještě sílili. Byli už v celé kuchyni. Napadlo ho,
že by mu ně šasa mohl v garáži něco mít. Proto běžel
do garáže. Našel sam lak s lebkou, so by je užší mělo
zlikvidovat, řekl si Ferda. Běžel spátky do bytu
a hodil so na duchy. Ale so neměl dělat. Byla so
hodně hořlavá láška. V mžiku byl celý byt v
plamenech, všude byl kouř. Ferda nevěděl, co se děje.
Najednou slyšel, jak někdo usiká po schodech. Myslel,
že je so vrak. Proto zamířil dveře a sablokoval je
s solem a ukryl se v rohu. V ruce držel ohrožený kus
dřeva, k tomu našel na zemi. Vrak už byl u dveří!
mláčil so mih, kopal nohou a nakonec si vzal sekuru,
Pán mohutnými ranami do nich bouchl a so už
dveře nevydržely! Rozpadly se jako kulníka na
dříví. Vrak vstoupil dovnitř, rozhlédl se, popadl
Ferdu a šel ho pryč. Ferda se ale nedal, držel se
všeho čeho mohl, vrtil sebou, kousal ho, kopal ho a
mláčil klackem, ale jako by vrak nic necítil. Ale
najednou se nadechl kouře a omlel.

Ferda se probudil. Ležel v posteli, vedle něho
ssáli rodiče a Ferda si myslel, že je vrak saky
mesl, ale rodiče mu vysvětlili, že je v nemocnici.
Vedle sebe si všiml hošiče a ten mu vysvětlil,
že vrak v kuchyni nebyl vrak, ale šidli, na
kšeré měl leundu, a že oranžové duchové byli
plameny, když po něm šikl vodou, sak se ještě

vie rozkošiel, pretože voda do oleja nepasuje a koňovina
ná vôbec ne. A Ferda mu sľúbil, že ná si s ohnäm!
krás nebude. A čo sľúbil, tak dodržel. Lojal chodil do
kroušku mestých dobrovolných hasičů a jak
vyprosly, tak se s něho stal profesionální hasič a
zakmaňoval taky sakové roššáky, jako byl on sám.

Od Vojtěcha Zienera